

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Igora Burgera v trestnej veci obžalovaného **M. V. pre pokračovací trestný čin skrátenia dane a poistného** podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí 23. januára 2013 v Bratislave sťažnosť obžalovaného M. V. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo 16. januára 2013, sp. zn. BB-3T 25/2012, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obžalovaného M. V. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica uznesením zo 16. januára 2013, sp. zn. BB-3T 25/2012, rozhodol tak, že v bode I. rozhodnutia podľa § 79 ods. 3 Tr. por. žiadosť obžalovaného M. V. o prepustenie z väzby na slobodu **zamietol**. V bode II. rozhodnutia podľa § 80 ods. 1 písm. b/, ods. 2 Tr. por. písomný sľub obžalovaného za nahradenie väzby neprijal a v bode III. rozhodnutia podľa § 81 ods. 1 Tr. por. ponuku peňažnej záruky za nahradenie väzby obžalovaného M. V. taktiež neprijal.

Proti tomuto uzneseniu podal obžalovaný M. V., prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej uviedol, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia opätovne poukázal na rovnaké dôvody, ktoré už boli podrobne rozpísané pri skoršom rozhodovaní o väzbe obžalovaného. Uviedol tiež, že súd pri rozhodovaní o väzbe zhodnocuje dôkaznú situáciu na hlavnom pojednávaní, pričom za hlavný argument neprepustenia obžalovaného z väzby na slobodu považoval prevahu dôkazov v jeho neprospech, čím v podstate prejudikoval jeho konečné rozhodnutie. Ďalej uviedol, že sa prvostupňový súd opätovne zaoberal prevodom obchodných podielov v jeho obchodných spoločnostiach, pričom je presvedčený o tom, že po prípadnom prepustení

obžalovaného na slobodu, by tento pokračoval v podnikateľskej činnosti a aj v údajnom páchaní trestnej činnosti. K tomu obžalovaný uviedol, že prevod jeho obchodných podielov nebol len formálnym aktom a ani po prípadnom prepustení z väzby na slobodu nebude pokračovať v podnikateľskej činnosti tak, ako ju vykonával pred jeho vzatím do väzby. Obžalovaný zastáva názor, že súd pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sa má zaoberať výlučne existenciou, či neexistenciou väzobného dôvodu uvedeného v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a v prípade zistenia existencie tohto dôvodu, tento v odôvodnení svojho rozhodnutia konkretizovať a neobmedziť sa len na paušálne konštatovanie o dôvodnosti zotrvania obžalovaného vo väzbe. Navrhol preto, aby najvyšší súd podľa § 194 ods. 1 Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. s použitím § 72 ods. 1 písm. b/, § 79 ods. 3 Tr. por. obžalovaného prepustil z väzby na slobodu.

Na základe podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým obvinený podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom a zistil, že sťažnosť obžalovaného M. V. nie je dôvodná.

Obžalovaný je v posudzovanej veci trestne stíhaný, pretože je dôvodne podozrivý zo spáchania pokračovacieho trestného činu skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a z pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., pričom 30. júla 2012 podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na obžalovaného M. V. obžalobu pre predmetné zločiny, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v obžalobe.

Obžalovaný V. bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 3 marca 2011, sp. zn. Tp 20/2011, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 2011, sp. zn. 4 Tost 6/2011, z dôvodu uvedeného v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pričom väzba začala plynúť 1. marca 2011 a v súčasnosti ju vykonáva v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici.

Naposledy bolo o väzbe obžalovaného rozhodnuté uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo 4. decembra 2012, sp. zn.

BB-3T 25/2012, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2012, sp. zn. 4 Tost 44/2012, pričom žiadosť obžalovaného V. o prepustenie z väzby na slobodu bola podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietnutá a nebola prijatá ani peňažná záruka ako ani písomný sľub za nahradenie väzby.

Pri rozhodovaní o sťažnosti obžalovaného mal najvyšší súd na zreteli ustanovenie § 76 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého môže väzba v rámci základnej alebo predĺženej lehoty väzby v prípravnom konaní a v konaní pred súdom trvať len nevyhnutný čas, čo je podporené aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Mal na zreteli aj ustanovenie § 76 ods. 6 písm. b/ Tr. por., v zmysle ktorého celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť tridsaťšesť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre zločin. Vychádzal aj z ustanovenia § 79 ods. 2 Tr. por. prvá veta, podľa ktorého policajt, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú aj naďalej, resp. či sa zmenili.

V zmysle § 79 ods. 3 Tr. por. má obvinený právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom najvyšší súd konštatuje, že aj v súčasnom štádiu trestného konania (konanie pred súdom prvého stupňa) materiálne podmienky väzby u obžalovaného V. naďalej trvajú. Najvyšší súd ďalej dospel k záveru, rovnako ako súd prvého stupňa, že trestné stíhanie obžalovaného pre skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie a pre ktoré bola na neho podaná obžaloba prokurátorom, sa vedie dôvodne. Do súčasnosti vo veci zabezpečené dôkazy nasvedčujú tomu, že skutky boli spáchané, majú znaky vyššie špecifikovaných trestných činov a existuje aj dôvodné podozrenie, že tieto skutky spáchal obžalovaný V..

Okrem podozrenia ako jednej z materiálnych podmienok väzby je v posudzovanej veci v súčasnom štádiu trestného konania splnená aj ďalšia základná materiálna podmienka,

a to existencia väzobného dôvodu uvedeného v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na uznesenie špecializovaného trestného súdu zo 16. januára 2013, sp. zn. BB-3T 25/2012, kde tento v odôvodnení svojho rozhodnutia opätovne podrobne a náležite uviedol a zdôvodnil (str. 17-18 rozhodnutia) skutočnosti podporujúce trvanie väzobného dôvodu uvedeného v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (preventívna väzba) u obžalovaného V. aj v súčasnom štádiu trestného konania. S týmito závermi sa najvyšší súd stotožňuje a v ďalšom len na ne odkazuje.

Námietka obžalovaného o zjavnom opakovaní sa odôvodnení súdov o potrebe jeho väzobného stíhania nie je dôvodná. Najvyšší súd konštatuje, že súdy majú povinnosť v každom štádiu trestného konania skúmať dôvody ďalšieho trvania väzobného stíhania obžalovaného, pričom sú viazané nielen vnútroštátnym zákonom, ale aj medzinárodnými zmluvami. Aj v tomto konaní sťažnostný súd dôsledne skúmal existenciu väzby obžalovaného, pričom zohľadňoval, že v zmysle Dohovoru, jeho článku 5 ods. 1 písm. c/ je potrebné, aby k počiatočnej podmienke obmedzenia osobnej slobody obvineného, ktorou je podozrenie zo spáchania trestného činu, pristúpili aj ďalšie iné skutočnosti odôvodňujúce potrebu väzobného stíhania a tieto majú byť vážne a dostatočne odôvodňujúce ďalšie trvanie väzby. V predmetnom prípade je táto podmienka splnená, čo v každom svojom rozhodnutí súdy rozhodujúce o ďalšom trvaní väzby obžalovaného v predmetnej trestnej veci aj uviedli a náležite zdôvodnili. Len v krátkosti preto sťažnostný súd opakuje, že obžalovaný V. s najväčšou pravdepodobnosťou, hraničiacou s istotou, ani v tomto štádiu konania reálne nestratil vplyv vo svojich obchodných spoločnostiach, keďže svoje obchodné podiely previedol na družku, resp. podľa jeho skoršieho vyjadrenia na jemu najbližšie osoby, podnikateľskú činnosť pre ktorú sa vedie proti nemu trestné stíhanie, nepovažuje za rozpornú so zákonom, preto je dôvodné predpokladať, že pokiaľ by bol z väzby na slobodu prepustený, v páchaní trestnej činnosti by mohol pokračovať. Dôvod väzby je naďalej u obžalovaného M. V. daný.

Rovnako správne a v súlade so zákonom je aj rozhodnutie prvostupňového súdu, keď neprijal písomný sľub obžalovaného ponúknutý v zmysle § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a neprijal ani peňažnú záruku ponúknutú v zmysle § 81 ods. 1 Tr. por. Ani najvyšší súd nezistil v súvislosti s obžalovaným, v časovom horizonte po 10. decembri 2012 (rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 4 Tost 44/2012) také okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali prijatie vyššie zmienených záruk ako relevantnú protiváhu k väzobnému stíhaniu, keďže tieto

záruky nie sú v danom prípade dostatočnou garanciou, že zabránia obžalovanému v pokračovaní páchania trestnej činnosti.

Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 23. januára 2013

JUDr. Jana S e r b o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová